

Iritziak

Gaztetzen duen tsunamia

DAVID BOU
LA DIRECTA-KO
KAZETARIA

Ez zaituztet engainatuko. Une honetan zaila da Katalunian Auzitegi Gorenaren epaiaren aurkako mobilizazioen lehen astean gertatu denaren analisia egiten saiatzea; izan ere, bederatzi eta hamahiru urte arteko kartzela-zigorra ezarri die bederatzi buruzagi politiko eta sozial independentistari.

Lehenik eta behin, egiaztapen bat: inork ez zuen espero –kontrakoa esaten duenak gezurra esaten du– horrelako erreakziorik. Ez naiz gertaturiko istiluez ari, kasua hori izanik ere, baizik eta oraindik ere herrialde osoko kaleetan izaten jarraitzen duen mobilizazio iraunkorraz. Azpiegituren mozketak, martxa jendetsuak, bat-bateko kontzentrazioak eta abar; eta protesta-modu luze bat, non mundu guztiak bere lekua aurki dezakeen Kataluniako geografiako edozein lekutan.

Bi urteko doluaren ondoren, paralisi instituzional kroniko batekin, independentismoak berririo hartu du ekimena kaleetan. Alde batera utzi ditu desobedientzia zibileko eta protesta baketsuko zenbait modu barregarri, baita orain arte kriminalizatu ez diren beste metodo batzuk erabili ere, alegia, metodo horietako bat bera ere ez da baztertu, estatutuak fitxa mugitzera behartuko duen egoera jasanezina sortzeko.

Hori esanda, ziurtasun bat: Espainiako Barne Ministerioa da Kataluniako polizia autonomikoa *de facto* kontrolatzen duena. Batzuek protestaren lehen egu-

Zer pizgarri du PSOEn gobernua segurtasun nazionalari buruzko Legea aplikatzeko eta Mossoen kargu formalki egiteko, atzeko atetik egin dezakeenean, eta Generalitateko gobernuaren bizkar botatzen duenean egindako polizia gehiegikerien presio guztia?

netan egiaztatu genuen, Espainiako Polizia Nazionaleko istiluen aurkako unitateetako agintariek Mossoei aginduak ematen zizkietela, noiz eta non kargatu adierazten zietela ikusita. Azalpena sinplea da: zer pizgarri du PSOEn gobernuak segurtasun nazionalari buruzko Legea aplikatzeko eta Mossoen kargu formalki egiteko, atzeko atetik egin dezakeenean, eta Generalitateko gobernuaren bizkar botatzen duenean egindako polizia gehiegikerien presio guztia?

Palaun ez dago inor agintean, eta herri erantzunak berriz ere gainditu ditu. Bakarrik gaude, baina “gu” izaten jarraitzen dugu. Hasierako beldurra igaro

ondoren, gure begiak argitu ziren sugarren beroan. Ia-ia sumatu ez genuen belaunaldi bat bere txandaren zain zegoen, eta ez dago prest onartzeko inork agintzea noiz, nola eta non protesta egin. Orain arte, kostua oso handia izan da: aste bakar batean 579 zauritu izan dira, horietako lauk begia galdu dute polizia-jaurtigailuek kolpatuta, bik barrabil-masa galdu dute eta beste bat larri dago, buruan beste tiro bat jaso duelako. 194 pertsona atxilotu dituzte, eta horietatik 76ri kautelazko neurriak ezarri dizkiete; 28, berriz, fidantzarik gabe espetxeratu dituzte. Tantaz tantako konstante bat da oraindik.

Gehienak nerabeak dira, 25 urtetik beherako neska-mutilak. Prekarietate ekonomikora, krisi klimatikora, askatasun zibil eta politikoen murrizketara, independentziari eta haiei dagozkien guztiari buruz erabakitze eskubideari uko egitera bultzatzen dituen mundu baten aurrean planto egin dute. Hain dute galtzeko gutxi, beldurra ere galdu dutela. 2017ko urrian beldur hori sentitu zuten, orain aurre egiten dioten agente berberak eraso egin baitzieten beren eskolei. Diotenez, ez dira eroso sentitzen poliziari aurre eginez, baina ziur daude ez diotela autodefentsari uko egin nahi. Estatuak beldurra die eta herriak bizkarra emateari utzi dio. Horregatik, ziur nago hesola erori egingo dela haiekin, lehenago edo geroago. Inork ez diezaizkien hegoak moztu. ●